

være berettigede til at stille de store Krav til dem, for ellers er vi ikke i Stand til at bruge dem.

Bramsnæs: Jeg har ikke ved mine Ord om det Syn, som jeg mente, der skulde være paa Arbejdet i Udenrigsministeriet, udtalt Tvivl om, at man netop havde dette Syn i selve Ministeriet. Det, jeg udtalte Ænske om, var, at man ikke paa nogen Maa- de tog Anledning af det, der nu foregik, til at ændre sit Syn paa de foreliggende Op- gaver. Jeg tror heller ikke, der er Grund til at nære nogen Frygt derfor. Det var jo ikke mig, der før erklærede, at det var blevet til saa lidt baade i den ene og i den anden Henseende, og at man skulde gaa mere haandfast frem.

Maa jeg have Lov til at gøre en Bemærkning i Anledning af det sidste Spørgs- maal, som blev berørt, nemlig om det var muligt for Udenrigsministeriets Folk at udrette noget toldpolitisk og da navnlig overfor Tyskland. Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds udtalte, at han hverken i sin første Tale eller nu havde villet rette nogen Kritik mod de paagældende Em- bedsmænd, heller ikke i Tyskland, fordi de ikke havde opnaaet tilstrækkeligt. Han vilde stille store Krav til dem. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem erindrer, at der tidligere er rejst stærk Kritik, ikke mod Embedsmændene, men mod det social- demokratiske Ministerium, fordi det ikke udrettede nok i denne Sag. Der er i Virke- ligheden aldrig ført en saadan Kampagne mod det socialdemokratiske Ministerium for at vise, hvor landbrugsfjendtligt det var, som da man rundt om paa Møder og i Pressen bebrejdede os, at det ikke var muligt at opnaa bedre Betingelser i Tysk- land. Nu er denne Kritik af Ministeriet forsvundet. Det ærede Medlem staar op her og erklærer, at det, han har sagt, ikke en Gang er en Kritik af Embedsmændene, og den højtærede Udenrigsminister er- klærer, at det selvfølgelig er umuligt for en diplomatisk Repræsentation at skaffe Forhold ændret, som er Resultat af et indenrigspolitisk Samarbejde af Industri og Landbrug. Jeg konstaterer med Glæde, at den højtærede Minister her erklærer, at det kan man ikke forlange af en uden- rigsk Repræsentation, det kan man heller ikke forlange af et Ministerium. Vi har heller ikke forlangt det af Ministeriet, vi har heller ikke søgt at faa det frem. Men jeg vil gerne erindre saavel den højtærede Minister som alle de andre i denne Sal tilstedeværende, om, at et af de kraftigste

Angreb paa den socialdemokratiske Re- gering netop gik ud paa, at det ikke var muligt for os at opnaa de Resultater i Berlin, som det danske Landbrug ønskede. Det er ganske interessant at se, hvilken Forandring der sker i disse Spørgsmaal, naar der skiftes Ministerium. Jeg kan altsaa ud fra det, der er sket her i Dag, konstatere, at bag Angrebene paa det socialdemokratiske Ministerium den Gang laa der ingen som helst Realitetsanskuelse, men kun Lyst til at angribe Ministeriet.

Schovelin: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler i Forsøget paa at faa denne Debat drejet hen til et politisk Opgør. Vi ved jo alle, at det socialdemo- kratiske Ministerium havde det forfærdelig ondt, at Oppositionen var meget styg imod det. Lad os ikke tale mer om disse gamle Skader, men holde os til det, der ligger for.

Den højtærede Minister beviste jo ved selve sin Tale, at min Karakteristik af ham var rigtig: at naar Anliggendes og Mænds Skæbner bliver lagt i hans Hænder, saa er det gode og tapre Hænder. I sit Forsvar for Udenrigsministeriet nævnte han blandt meget andet, at der færdes mange Menne- sker af alle mulige Slags deroppe i den lange Gang, og at han aldrig havde hørt nogen beklage sig; de blev alle sammen behandlet elskværdigt og høfligt. Dette maa jeg i høj Grad bekræfte, og jeg tror ikke, at nogen har blot saa meget som antydnet, at det skulde have været anderledes. I Retning af høflig, elskværdig, venlig Behandling tror jeg, jeg tør sige, at Udenrigsministeriets Embeds- mænd er uovertrufne; det udvortes er i hvert Fald altid deres Styrke.

Det er blevet nævnt af den højtærede Minister, ikke mindst i Forelæggelsestalen — men han kom ogsaa ind paa det i sin Slut- ningstale —, at Erhvervene gennemgaaende var tilfredse med Udenrigsministeriet. Ja, det kan man godt sige — det hedder i Sagaen: Lidet kan fornøje Vøgg, og Er- hvervene har jo gennem Aartier ikke været særdeles forvante med, hvad Ges- andter og Konsuler kunde udrette for dansk Erhvervsvirksomhed; det er derfor meget rigtigt, at de nu synes, at der er indtraadt en Forandring. Det er der ogsaa, og det anerkender vi alle sammen. Det, det nu blot gælder om, er, at denne Spire skal vokse op til et højt, skønt Træ. Det er rigtigt, naar den højtærede Minister betoner, at selv den mest forfarne, den mest geniale Diplomat, selv en Bismarek eller en Riche- lieu ikke vilde kunne omskabe et stort